

Deset dnů jsme uvažovali o tom, co znamená zasvěcení Božímu Milosrdenství (ve stylu sv. Terezie) a vše kolem toho – a probrali jsme hodně materiálu. Zatímco náš modlitební program každodenního uvažování nad textem nám pomáhal vstřebat určité informace, můžeme jít ještě hlouběji. Abychom to mohli udělat, potřebujeme to, co nazval sv. Jan Pavel II, „Mariinu moudrou schopnost pamatování a přijetí v jediném pohledu víry“.

Tuto „moudrou schopnost“ můžeme rozvinout pokračováním v tom, co jsme dělali po celou dobu, konkrétně, rozvažováním v srdci (Lk 2/19), ale nyní s důkladnějším pohledem. Abychom získali tento konkrétnější pohled na každý týden obnovy, vybral jsem tři slova, které shrnují učení každého jednotlivého týdne. Takže příští čtyři dny budeme uvažovat o třech slovech každý den a zvažovat jejich význam pro naše zasvěcení Božímu Milosrdenství. Jsem si jist, že když se oddáme tomuto rozjímání v modlitbě, budeme si schopni osvojit pravdu tohoto zasvěcení „v jediném pohledu víry.“ Pak po těchto čtyřech dnech opakování, uděláme shrnutí všeho, co jsme se naučili v jednoduché modlitbě zasvěcení, jehož cílem je vystihnout samotné jádro Tereziina obětování se Milosrdné Lásce.

Co je důvěra?

Tři slova shrnují to, co jsme si už řekli o důvěře: 1. Nedůvěra, 2. Požehnání, 3. Milost

Nedůvěra

Nedůvěra stojí samozřejmě v opozici vůči důvěře. Tak, co nám to může říci o víře? Ve skutečnosti hodně. Říkám to proto, že slovo „nedůvěra“ nás upozorňuje na to, že *máme problém s důvěrou*.

Připomíná nám, že důvěra k nám nepřichází přirozeně. Připomíná nám to, co se nepodařilo a pomáhá nám poznat cestu k tomu, abychom věci konali správně.

Vybav si, že náš problém důvěry začal pádem Adama a Evy. Konkrétněji to začalo lží: Eva naslouchala lži hada, lži, která představovala Boha jako žárlivého, sobeckého a záludného. Jinými slovy, to vyvolávalo otázku „*Boží dobroty*.“ Tudíž Adam a Eva i my sami „se obáváme Boha, o kterém máme zkreslený a pokřivený obraz...“

Klíč k překonání našeho problému důvěry s „narovnáním“ našeho obrazu Boha. Začíná to poznáním pravdy o Boží dobrotě. A když jasně vidíme, že Bůh je dobrý, milosrdný a důvěryhodný, začínáme mu i my důvěřovat. Samozřejmě, jak jsme se už dozvěděli, sv. Terezie nám v tom pomáhá. Poskytuje mocné svědectví o tom, jak dobrý a skutečně milosrdný je Bůh.

Požehnání

Vybav si, že podle sv. Jana Pavla II, „že jeden druh klíče nám otevírá nejhlubší tajemství Marie.“ Tím klíčem je požehnání Alžběty při Zvěstování: „Požehnaná jsi, která jsi uvěřila, že se splní to, co Ti bylo řečeno od Pána“ (Lk 1/45). Toto požehnání odhaluje „nejhlubší podstatu Marie“, protože Mariinou vnitřní podstatou byla *víra (důvěra)*. A podstatou víry je věřit v Boží Slovo.

Ještě přesněji, to znamená věřit, že Bůh je věrný svým slibům a věřit, že Bůh je věrný, i když se to zdá nemožné. Například to ta „důvěra v beznaději“ jakou měl Abrahám, když byl povolán obětovat Izáka. Věřil v nemožné, totiž, že Bůh může znovu vzkřísit Izáka z mrtvých. Je to „důvěra v beznaději“, kterou měla Maria u kříže, když věřila v nemožné, konkrétně, že Bůh může Ježíše znovu vzkřísit z mrtvých. To je „důvěra v beznaději“ v našem každodenním životě, když všechno je temné a my jsme pokoušeni nevěřit v Boží láskyplnou přítomnost v našem životě, pokoušeni pochybovat, že „všechny věci napomáhají k dobrému těm, kteří milují Boha.“ (Řím 8/28). Znamená to chválit a děkovat Bohu ve

všech okolnostech, přestože nemůžeme vždy dobře rozumět jeho cestám, „věříme a víme, že Bůh nás miluje“ (1 Jan 4/16). A pro tuto důvěru, pro takovou naději v temnotách beznaděje, pro takovou chválu a díkuvzdání Bohu ve všech událostech života budeme podobně jako Abrahám a Marie bohatě požehnáni.

Milost

Marie není pouze dokonalý model víry a důvěry pro nás, ale získává také pro nás *milost víry a důvěry v Boha*. Takto to činí svou mocnou modlitbou za nás, která je tak účinná, kvůli utrpení které snášela u paty kříže.

Zde bylo Mariino Neposkvrněné Srdce probodnuto mečem, když viděla agonií svého Syna. Z jejího probodeného srdce, získáváme milost mít srdce, které je otevřené k přijetí lásky a milosrdenství, které se vylévá z Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. (Lk 2/35). Samozřejmě Mariino srdce není zdrojem milosti a milosrdenství, ale láska jejího srdce nám pomáhá, abychom otevřeli svá srdce a přijali Boží dary. Takto Marie je novou Evou, která nám přináší Nového Adama na novém stromu života, kříži, a povzbuzuje nás, abychom nejedli zakázané ovoce neposlušnosti, ale pili z požehnaného pramene věčného života, přímo z Fontány Milosti a Milosrdenství.

Potřebujeme Mariinu pomoc, abychom získali dar víry, to znamená milost uvěřit. Také v jistém smyslu dokonce Bůh potřebuje její pomoc. Říkám to, protože náš „problém důvěry“ má primárně co do činění s Bohem. Ale Maria není Bůh – je naše něžná a milující matka. A kdo by se mohl bát takové matky? Tudíž Maria je svým způsobem druhem „tajné Boží zbraně“, způsobem, jímž jeho milost vstupuje do zatvrzelých srdcí, srdcí, které ona otevírá Bohu.

Dnešní modlitba:

Věnuj tento den přemýšlení o významu důvěry, která je shrnuta v těchto třech slovech: Nedůvěra, Požehnání a Milost.

Malá Cesta

Tři slova shrnují to, co jsme se naučili o Malé Cestě. Řečeno jinak, měli bychom si pamatovat tyto tři věci: 1. Poznání, 2. Důvěra a 3. Úsilí.

Poznání

Abychom žili Malou Cestu *musíme poznat temnoty naší malosti a porušenosti*.

Pamatuj, že Malá Cesta je postavena na Tereziině hlubokém poznání srdce Evangelia, konkrétně, Božího milosrdenství k hříšníkům, Boží lásky, která vychází vstříc zvláště slabým, zlomeným a hříšným. Terezie si jednoduše uvědomila, že stále dokonalejším poznáním své malosti a bezmocnosti, kterým procházela, se stane víc a víc připravena pro nové stupně lásky, která se vylévá z Ježíšova probodeného Srdce. V dopise č. 197 silně vyjadřuje tuto myšlenku:

Čím slabší je člověk, bez tužeb, nebo ctností, tím více je vhodný pro působení této stravující a proměňující lásky.....Ale musíme se rozhodnout, že zůstaneme stále chudí a bez síly a to je náročné.....Ach! Zůstaňme tedy daleko od všeho třpytivého, milujme naší malost, milujme to,

že se cítíme ničím, potom budeme chudí v duchu a Ježíš nás bude přicházet hledat a proměňovat plameny lásky.

Důvěra

Poznání naší slabosti, porušenosti a hříchu, může být těžká věc. V té citaci výše, Terezie dokonce říká, „To je obtížné.“ A proč to je obtížné? Protože rána v každém z nás, jejíž příčinou byl dědičný hřích, nás neustále svádí pochybovat o Boží dobrotě a lásce. Skutečně máme tendenci si myslet, doslova jansenistickým způsobem, který říká, že si Boží lásku musíme zasloužit tím, že budeme dokonalí, silní a bez hříchu.

Tak „tato obtíž“ spočívá v tom, jak zvrátit tuto tendenci v nás samotných a důvěřovat. Je nutné ignorovat „zloděje naděje“ a věřit v Boží přísliby milosrdenství. Doufat v beznaději, že Pánova Milosrdná Láska k nám přichází ne proto, že bychom byli dokonalí, silní a bez hříchu, ale protože jsme nedokonalí, slabí a hříšní. Ve skutečnosti je to důvěra, *kteřá jde ještě mnohem dále*. Je to důvěra v prorocká slova sv. Terezie z Lisieux, učitelky církve, *že Bůh uspokojí naše touhy po svatosti a pozdvihne nás do výšin dokonalosti*. Je to o důvěře, že z nás učiní velké světce i když nevidíme, jak se to děje, i když bojujeme s těmi samými hříchy den za dnem, i když musíme čekat na milosti velké svatosti až do samotného konce našeho života. Znamená to věřit slovům sv. Terezie v dopise č. 197 že „to je jistota a nic než jistota, která nás musí vést k Lásce.“ Je to víra ve slova největší světice moderní doby, která nám v tom samém dopise říká, že její „jediný poklad“ je „slepá naděje, kterou mám v Boží milosrdenství.“ Máme naslouchat tomu, jak se nás ptá „Proč nemůže být tento poklad také váš?“ A tak si máme uvědomit, „Tento poklad může být můj, pokud se přidržím Božího milosrdenství s důvěrou.“

Úsilí

Žít Malou Cestu znamená poznat vlastní slabosti a důvěřovat v Boží milosrdenství – a o to se musíme *snažit*.

Dobře, ale co to znamená? Znamená to, že máme toužit růst ve svatosti. Například chodit pravidelně na mši sv. a ke svátosti smíření, modlit se a dělat malé věci s velkou láskou. Znamená to odpouštět těm, kteří nás zranili. Znamená to litovat svých hříchů, konat pevné předsevzetí se jich více nedopouštět a nikdy se s hříchem „nesmířit“. Znamená to neusadit se ve své lenosti nebo průměrnosti a nezaujmout postoj, který říká, „Dobře, to jsem prostě já.“ Jinými slovy to znamená toužit zůstat věrný a zkoumat své svědomí každý den. Tedy nevzdávat se odrazování, nebo nedej Bože zoufalství. Pokud padneme do lhostejnosti nebo zoufalství, tak vyvineme úsilí se hned vrátit zpět, hned zpět v důvěře v Boží milosrdenství. Je to snaha pamatovat si a neustále mít na očích nekonečné milosrdenství Boží, který se nikdy neunaví odpouštěním. Znamená to toužit neúnavně žádat Boha o odpuštění.

Dnešní modlitba:

Věnuj dnes dostatek času uvažováním jak žít Malou Cestu tak, jak jí shrnují tyto tři slova: Poznání, Důvěra, Úsilí.

Obětování

Tři slova shrnují, co jsme se naučili o Obětování Milosrdné Lásce: 1.Útěcha, 2.Potíž a 3.Očistec.

Útěcha

Jádrum Obětování se Milosrdné Lásce je útěcha Srdce Ježíšova přijetím veškeré Milosrdné Lásky, kterou jiné duše nechtějí. Je zapotřebí vidět, že Ježíšovo Srdce je bolestně zraněno, protože chce vylévat svou Milosrdnou Lásku na hříšníky, ale je jich obrovské množství, kteří jí odmítají přijmout. Takže nechme vylévat tuto odmítanou lásku do našich hříšných a zkroušených srdcí.

Shrnuto. Skrze Obětování utěšujeme Ježíše tím, že mu dovolíme, aby nás miloval. A jeho utěšující láska nás může učinit svatými, dokonce velkými svatými. Vždyť přece, co jiného je svatost, když to není Milosrdná Láska vylévaná do našich srdcí. (Řím 5/5).

A když Terezie začíná své Obětování Milosrdné Lásce, vyjadřuje svou touhu stát se svatou, chce se stát konkrétněji *útěchou Ježíšova Srdce*, které naopak touží nás učinit svaté skrze svou Milosrdnou Lásku. Ano, Ježíš chce, abychom přijali milosti, které nás učiní svatými. A když to děláme, tak mu poskytneme útěchu, jak říká sestra Faustina:

Toužím věnovat Svou milost duším, ale ony jí nechtějí přijmout. Ty alespoň přijď ke mně tak často, jak je to jen možné a vezmi si tyto milosti, které oni nechtějí přijmout. Tak utěšíš Mé Srdce.

Potíž – Háček

V pořádku, ale pokud se Obětujeme Milosrdné Lásce, pak v čem je ta potíž? Pokud přijímáme všechny ty odmítané milosti, které ostatní duše nechtějí, co nás to bude stát? Co se nám stane? Samozřejmě, zde je ta velká potíž, když přijde na Obětování se Boží Spravedlnosti: spousta utrpení! Ale jaká je potíž, když se Obětujeme Milosrdné Lásce? Ano, skutečně existuje, ale není tak děsivá. Ten háček spočívá v tom, že dovolíme Boží Milosrdné Lásce postupně uzdravit naše ztvrdlá srdce, takže se stanou více citlivější, soucitnější a milující. Háčkem jsou tedy naše srdce, které se začínají stávat více takovými, jakými by správně měly být: hluboce pohnuty utrpením druhých. A to je úžasná věc! Je to úžasná věc být pohnut utrpením Srdce Ježíšova. Je tou úžasná věc být pohnut utrpením našich bližních. Je to úžasná věc „plakat s plačícími“ (Řím 12/15) a „utěšovat ty, kteří jsou zarmoucení“ tou samou útěchou, jakou jsme přijali od Krista (2 Kor 1/ 4).

Ale přestože je to úžasně mít soucitné srdce, tak to bolí. Vždyť přece samotná slovo soucit znamená „spolu cítit (trpět).“ Ale tento způsob utrpení není tak děsivý. Proč ne? Protože takové utrpení je svou povahou jinak zaměřené. A není náš pohled v utrpení upřený na sebe, přestože to samozřejmě stále bolí, často dokonce ani nevnímáme tuto vlastní bolest. Natolik jsme soustředěni na milovaného, který trpí.

Shrnuto, zde je právě ta obtíž: Dovolit, aby mé srdce bylo více milující, soucitné a milosrdné. A zatímco mít takové srdce nám opravdu způsobuje více bolesti, je to hořkosladká bolest, bolest soucitu. Také mějme na mysli, že alternativa je hrozná: chladné, tvrdé a odloučené srdce, které odolává utrpení druhých, které odmítá stát se součástí křesťanského života lásky.

Očistec

Zde je ještě jeden problém, který přichází s Obětováním se Milosrdné Lásce: Postupný růst naší touhy po Bohu. Podle Sestry Faustiny, tato touha je největším utrpením očiště. Ale zde v tomto životě, není taková touha tak zlá. Ve skutečnosti je to nádherná touha po lásce, touha, která nás očišťuje v každé chvíli a prohlubuje náš život modlitby. Je to touha, která nás připravuje na „mučednictví lásky.“

Mučednictví lásky je sladké mučednictví skrze které mohou malé duše doufat, že Bůh k nám přijde v samém závěru našeho života a projeví svou lásku k nám takovým způsobem, jež bude příčinou toho, že zemřeme z lásky. Jinými slovy, když se díváme na překypující nádheru Boží lásky, naše duše jí budou natolik uchváteny, že nebudou schopny odolat „skoku“ do obětí jeho Milosrdné Lásky. Navíc, takové mučednictví je „velmi sladké“ a kompletně očišťuje duši, nezanechává ani stopy hříchu, nebo trestu, což znamená, že nebude muset procházet ohněm očiště.

Podle sv. Terezie, takový pozoruhodný dar svatosti lze získat relativně jednoduše, dokonce i velmi nedokonalými dušemi. Jednoduše si vzpomeňte na případ sestry Marie od Nejsvětější Trojice, jedné z Tereziiných novic, která se obávala očiště a říkala si jestli někdo tak slabý jako ona může doufat, že se mu vyhne. Po té, co se ptala jestli je něco takového možné, dokonce pro někoho takového jako je ona, aby doufala, že se dostane po smrti přímo do nebe, Terezie odpověděla, „Ano! Bůh je dobrý. Bude vědět, jak může k tobě přijít a vzít tě tam. Ale navzdory tomu snaž se být věrná, tak aby nemusel marně čekat na tvou lásku.“

Dnešní modlitba:

Prožij dnešní den přemýšlením o Obětování se Milosrdné Lásce, tak jak jí shrnují tato tři slova: Útěcha, Potíže a Očistec.

Temnoty

Tři slova shrnují náš týden vcházení „do temnoty“: 1. Vztah, 2. Vhled, 3. Úsměv

Vztah

Svatá Terezie nedělá vždy dobrý dojem. Ve skutečnosti jsem často slyšel, že když se s ní lidé setkali skrze její spisy, pomysleli si: „Nemohu si k ní vytvořit pořádný vztah.“ Říkali, „Co mám já společného s dívkou, která vyrůstala v chráněném domě, žila v uzavřeném klášteře a zemřela, když měla 24 let?“ Ale pak, když jí poznávají více, často říkávají, „Mám k ní větší vztah, než k jakémukoliv jinému svatému.“

Tak proč si lidé vytvářejí vztah k někomu, kdo na první pohled vypadá tak komplikovaný? Myslím si, že je to proto, že ačkoliv se zjevně nikdy nedopustila těžkého hříchu, byla absolutně přesvědčena, že pokud by jí Bůh nechránil už od útlého věku, byla by velkým hříšníkem. Věříme jí. Věříme jí obzvláště, když nám vypráví, že i kdyby byla větším hříšníkem, než kdokoliv z nás, kdyby spáchala všechny hříchy, které by vůbec mohly být spáchány, „šla bych se srdcem zlomeným lítostí a vrhla bych se do Ježíšovy náruče, neboť vím jak mnoho miluje ztracené dítě, které se k němu navrací.“ Tak nějak si k tomu všemu můžeme vytvořit opravdový vztah, nebo aspoň chceme si ho vytvořit. Terezie je pro nás zajímavá, protože je skutečná, není žádná sádrová socha vysoko na podstavci. Ve skutečnosti získáváme pocit, že je přímo zde dole s námi, uprostřed problémů každodenního života.

Když hovoříme o běžném životě, můžeme sledovat jak svou všednodennost prožívala Terezie.

V průběhu svého života nebyla slavná, nebo známá. Ve skutečnosti její pobyt v klášteře byl naplněn

„skrytým životem“ plným každodenních těžkostí, které zakoušíme i my. Ano je velkou svatou, ale její vynikající svatostí je, že dělala malé věci s velkou láskou. Ano uprostřed běžného a všedního života měla nadpřirozenou víru, naději a lásku, která je přístupná nám všem. Jak to sama vyjádřila, „Proč by tento poklad nemohl být tvým?“

Nakonec je Terezie pro nás důležitá skrze svou dvojí temnotu. Jinými slovy, jako většina z nás, nejen o sobě věděla že je slabá a nedokonalá (více o tom v dalším odstavci), ale také dobře věděla jaké je to žít v době sekularismu a pochybností. Věděla to ne proto, že by žila světský život v tomto světě – jako klausurovaná sestra ani nemohla – ale spíš, protože Pán jí umožnil pocítit prázdnotu, jako by Bůh neexistoval a nebylo žádné nebe. To byla její noc víry. Přesto uprostřed těchto temnot se přidržela Pána vírou, nadějí a láskou a povzbuzuje nás k tomu samému.

Vhled

Terezie řeší záhadu, která se týká velkých svatých, kteří vidí sebe sama jako velké hříšníky. Řeší také záhadu, proč je tolik hříšníků často tak slepých vůči svým hříchům. Má to co do činění s realitou Boží lásky – s jeho planoucí, vášnivou, nekonečnou láskou. Protože velcí svatí jasně viděli tuto skutečnost, nebyli slepí ke svým hříchům. Protože lidé, kteří se nepovažují za hříšníky, nepoznávají jasně realitu Boží lásky a jsou ke svým hříchům slepí. Ale kdyby viděli skutečnost jeho lásky, jejich oči by byly otevřené k jejich hříšnosti.

Vyjádřeno jinak. Terezie nás učí, že pokud jasně vidíme skutečnost Boží vášnivé lásky k nám, nutí nás to uvědomit si, že jí nemůžeme konkurovat! To odhaluje, že když se srovnáváme Boží nekonečnou lásku k nám s naší vlastní ubohou láskou k němu, naše láska je ve skutečnosti *nic*. Ale Terezie nás nenechává na holičkách. Říká, že Boží láska k nám je tak velká, že umožní si jeho vlastní lásku „vypůjčit.“

Podle sv. Terezie, nejsme schopni si vypůjčit Pánovu dokonalou lásku, dokud nejsme v nebi – nebem jsou míněna „nebesa nebes“ (kam půjdeme po smrti) a „nebe na zemi“ (když jdeme na mši v neděli do kostela). Samozřejmě, co se týká toho druhého nebe hovořím o mši, což je místo, kde můžeme milovat Boha Otce skrze, spolu a v Synově vlastní dokonalé lásce (a dokonce můžeme „vidět“ tuto lásku ve Svátosti).

Úsměv

Vzpomeň se na Tereziin úsměv, když umírala. Ať je to pro tebe znamení. Jako měl Abrahám měl hvězdy a Marie měla slova Alžběty, ty máš Tereziin úsměv. Tedy ve chvílích temnot až budeš pokoušen malomyslností kvůli své svým slabostem, chudobě a hříchu – nezapomeň se usmívat. Ve chvílích temnot, kdy se ti bude zdát že Bůh ani nebe neexistuje – nezapomeň se usmívat. Ve chvílích temnot, kdy budeš v pokušení si myslet, že neexistuje žádná možnost, abys dosáhl svatosti – nezapomeň se usmívat.

Ano, opravdu, Terezie se nyní usmívá na tebe. Ve své modlitbě připravuje tvé srdce přijmout Říká nám, „Nelituji, že jsem se obětovala Lásce – a ani ty nebudeš litovat!“ Připrav se. Den tvého obětování je už za rohem. Všechny odmítnuté milosti budou nyní tvými. Tak se nezapomeň usmívat.

Dnešní modlitba

Věnuj dnešní den rozjímání o Obětování se Milosrdné Lásce jak je to shrnuto v těchto třech slovech: Vztah, vhled a úsměv.

Celkové shrnutí

Poslední čtyři dny jsme si zopakovali čtyři týdny naší obnovy. V průběhu těchto dní jsme nejen opakovali tuto látku, ale začali si dávat dohromady vše, co jsme se naučili. Říkám „začali“ skládat vše dohromady. A tím míním, že pravděpodobně ještě nejsme ve stadiu, kdy můžeme plně pochopit Malou Cestu a Obětování Milosrdné Lásce „ v jediném pohledu“ jak to vyjádřil Sv. Jan Pavel II. Abychom se do tohoto bodu dostali, potřebujeme bychom nějaký jednotící prvek, který shrnuje hlavní body, které jsme se naučili.

Skutečně si myslím, že potřebujeme něco víc, než jen nějaký výrok. Potřebujeme modlitbu – něco, co si můžeme pravidelně dokonce každý den opakovat, něco co nám nejen připomíná význam Obětování Milosrdné Lásce, ale co nám toto obětování umožňuje také konat.

Samozřejmě, jak jsme už učili 20 a 21 den, sv. Terezie takovou báječnou modlitbu už složila. A to by mohl být text, který bychom mohli používat a modlit se jej každý den. (Viz plný text modlitby).

Avšak, zatímco opravdu doporučuji pro soukromou modlitbu Tereziinu skutečnou modlitbu, alespoň jednou (nejlépe v den zasvěcení), odvažuji se říct, že tu jsou dvě těžkosti s jejím použitím za jiných okolností:

1. Je to poměrně dlouhé a tak to nemusí být pro každého příliš praktické jako každodenní modlitba.
2. Neobjasňuje zřetelně všechno učení, které jsme v průběhu cvičení probrali.

Dobře, pokud ale hledáme určitý jednotící výrok, něco, co nám pomůže shrnout hlavní body toho, co jsme se už naučili, potřebovali bychom něco trochu víc.

Dobře, zdá se, že máme případ kde „méně je někdy více“. Jinými slovy bylo by lepší mít něco kratšího (méně), než samotný Tereziin text obětování, něco, co by shrnovalo všechny hlavní body učení, které jsme poznali v průběhu této obnovy (více). Dobře tedy, bez dalšího zbytečného povídání, zde nabízím takovou modlitbu – Modlitbu Zasvěcení Milosrdné Lásce:

Milosrdný Otče, spoléhaje na modlitby a příklad Abraháma a Marie, mého otce a matky ve víře a sv. Terezie, mé sestry na cestě pokorné důvěry, Já.....volím si tento den s pomocí tvé milosti, usilovat celým svým srdcem následovat Malou Cestu. A tak se pevně rozhoduji bojovat s neochotou, dělat malé věci s velkou láskou a být milosrdný k mým bližním v skutkem, slovem a modlitbou.

Snažím se mít stále před očima svou chudobu, slabost, zraněnost a hřích v důvěře, že má malost a zkroušené srdce přitáhne tvou Milosrdnou Lásku.

Volím si zůstat vždy malým, nespoléhat na své vlastní zásluhy, ale pouze jen na Tvoje milý Pane a na zásluhy Požehnané Matky.

Konečně, věřím můj Bože, že můžeš a učiníš mě svatým, přestože to nebudu vidět i kdybych musel bojovat celý svůj život s neřestí a hříchem i kdybych musel čekat až do úplného konce. Tato slepá naděje ve tvé milosrdenství o Pane, je můj jediný poklad.

A nyní tedy abych potvrdil své rozhodnutí utěšovat tě za tak mnohé odmítnutí tvého milosrdenství, **OBĚTUJI SE SKRZE RUCE NEPOSKVRNĚNÉ PANNY MARIE, JAKO OBĚŤ CELOPALU TVÉ MILOSRDNÉ LÁSCE**, prosím, abys mě neustále stravoval a dovolil vlnám *nekonečné něhy*, která je v tobě, aby přetekla do mé duše a tak abych se stal *mučedníkem tvé lásky*, O můj Bože, a darem milosrdenství pro mnohé jiné duše.

O to vše žádám v Ježíšově jménu. Amen.

Tak tady jí máme: Ucelenou modlitbu, která vyjadřuje jak podstatu Tereziina obětování, tak ostatní hlavní myšlenky této obnovy. Například vidíte podstatu obětování, která se odráží v posledním důležitém odstavci? Dokážete rozpoznat i ostatní hlavní myšlenky v ostatních odstavcích?

Výborně. Možná ještě by to chtělo ještě něco hutnějšího. Myslím, že už máme k dispozici jednu velmi dlouhou možnost (Tereziin skutečný text). A měli bychom i nějakou velmi krátkou možnost? Něco, co bychom si mohli snadno zapamatovat a modlit se kdykoliv i uprostřed velmi náročného dne? Naštěstí, sama Terezie nám nabízí možnost, o kterou požádala svou drahou přítelkyni, aby se za ní modlila v průběhu posledních měsíců jejího života. Lehce jsem si jí přizpůsobil, abychom se jí mohli modlit v první osobě. Zde je:

Milosrdný Otče, ve jménu našeho milovaného Ježíše, Panny Marie a všech svatých Tě prosím, zapal mě Duchem Své Lásky a daroval mi milost, abych Tě hluboce miloval.

Miluji tuto modlitbu. Naneštěstí se nedá použít v tvém dni zasvěcení. Proto ti nabízím jen dvě možnosti: Tereziin skutečný text, nebo Modlitbu Zasvěcení Milosrdné Lásce. (Samozřejmě se můžeš pomodlit obě.) Pokud činíš zasvěcení doma se svou rodinou, je zde ještě další možnost. Nazval jsem jí Rodinné obětování Milosrdné Lásce a v druhém dodatku si o ní povíme více.

V každém případě ať už si zvolíš kteroukoliv modlitbu v den svého zasvěcení, udělej si dnes trochu času, aby sis jí promeditoval (nebo promeditoval obě, pokud se rozhodneš zítra modlit obě modlitby). A mimochodem, pokud plánuješ udělat své zasvěcení ve skupině, podívej se na do poznámek. Možná budeš chtít se ještě podívat na druhou část zítřejšího čtení, „Před zasvěcením“. (Neboj se je to krátké.)

Před zasvěcením

Dobře, nyní se připrav na zítřejší den. Ve skutečnosti již jsi připraven. Pečlivě ses připravoval na tuto chvíli po celých 33 dní. Zde jsou tři věci, které ještě doporučuji na cestě k úplné přípravě:

1. Pokud je to možné vykonaj si dobrou Svátost smíření. Jestliže však nemáš čas si jí udělat před zasvěcením, tak z celého svého srdce řekni Pánu, ať se slituje nad Tvými hříchy a učíň předsevzetí, hned jak to bude jen trochu možné.
2. Napiš, nebo si vytiskni Modlitbu zasvěcení se Milosrdné Lásce, nebo Tereziin vlastní text, tak abys jej mohl podepsat po té co jej odrecituješ – pokud budeš chtít, můžeš navštívit. Obojí si můžeš stáhnout na stránkách falukov.cz, když klikneš na obrázek sv. Terezie.
3. Obstarej si obrázek Božího Milosrdenství, abys jej mohl pověsit do svého pokoje, jako připomínku na své zasvěcení – nebo alespoň si obstarej malou modlitební kartičku, kterou si vložíš do své peněženky. I obrázek si můžeš stáhnout na stránkách falukov.cz. Tyto tři věci jsou pouze doporučené, nejsou podstatné pro zasvěcení.

Buď šťastný. Gratuluji! Zvládl jsi to až ke svému dni zasvěcení, dni ve kterém nabídneš sebe sama Milosrdné Lásce, dni velké radosti a štěstí. Jak to Sv. Terezie vyjádřila při svém vlastním dni zasvěcení, „Ach! Od tohoto šťastného dne se mi zdá, že mě *Láska* celou proniká a obklopuje mě a v každické minutě mě tato *Milosrdná Láska* obnovuje.“

Nyní se tedy modlím, abys také ty zažil takovou radost v den svého zasvěcení. A proč nebyť radostný? Především, zasvěcením se Božímu Milosrdenství, budeš utěšovat Ježíše a činit ho šťastným. Přijmeš všechnu odmítanou Milosrdnou Lásku, kterou ostatní lidé nechtějí. Budeš očišťován láskou a pokud budeš žít Malou Cestu a Obětování, „nemusíš mít strach z očištění.“ Navíc tvé srdce přijme uzdravující milost, která je učiní ještě citlivější a soucitnější k utrpení druhých. Jinými slovy, tvé srdce se stane ještě více podobné Srdci Ježíšovu.

Konečně skrze milost takového uzdravení srdce se staneš mnohem účinnějším kanálem Božího Milosrdenství k druhým.

Takže tvá radost by měla dnes překypovat! Ale, co když to tak není a nemůžeš si pomoci, ale cítíš se unavený, plný úzkosti, nebo prázdný – tak to je dokonalé. Buď šťastný! Cože? Neboj se hned to vysvětlím.

Malá Cesta není o tom, že od nás odstraní všechny těžkosti všedního dne. (Především to je část naší „malosti“.) Spíš je to *nalezení štěstí* uprostřed tohoto suchopáru. Znamená to objevit nadpřirozenou radost, štěstí a pokoj uprostřed našeho každodenního života. Opravdu, to je tajemství štěstí v našem životě. A já sám mohu tuto skutečnost dosvědčit.

Většinu mého života jsem nebyl příliš šťastný. Dokonce bych mohl říci, že nechybělo mnoho k tomu abych ztrácel odvalu, nebo upadal do depresí. Dobře, to bylo však jen do té doby, než jsem objevil Malou Cestu a nabídl sám sebe jako Oběť Milosrdné Lásce, což už je více jak 15 let. Od té doby jsme začal zakoušet pravý pokoj a radost – pokoj a radost, která ve mně zůstala dokonce až do tohoto dne. Samozřejmě, ne že by všechno stále překypovalo radostí a někdy jsem na své Malé Cestě i zaváhal a ztratil svůj pokoj, ale většinou jsem po celých 15 let prožíval hluboký a neustále rostoucí pokoj a radost. Takže to za to skutečně stojí. Je to mé vlastní svědectví o tom, že Obětování se Milosrdné Lásce a Malá Cesta milosrdenství, je znovobjevení Evangelia, které sv. Terezie s námi sdílí a je skutečně návodem ke štěstí – dokonce i uprostřed velkých temnot. Ale nespolehej se jen na má slova.

Před svými věčnými sliby, které byly zároveň jejím „svatebním dnem“ Terezie konala obnovu. Někdo by si mohl myslet, že při očekávání tohoto radostného dne bude její srdce naplněno útechou. Místo toho, bylo pro ní vše vyprahlé a v troskách. Ale to jí vůbec nevadilo – ani v nejmenším. V následujících odstavcích sama vysvětluje proč a zároveň odhaluje tajemství svého štěstí:

Obnova mi zdaleka nepřinášela útěchu, ale zachvátila mě absolutní vyprahlost, suchopár a především totální opuštěnost. Ježíš jako obyčejně spal v mé malé lodičce: Ach! Velmi dobře jsem věděla, jak zřídka mu duše umožňují v nich samých pokojně usnout. Ježíš je vyčerpán tím, že vždy musí být On iniciativní a starat se o druhé a tak spěchá aby využil chvilku klidu, kterou mu nabízím. Nepochybně bude vzhůru až budu konat své velké, věčné zasvěcení, proto místo toho abych byla zarmoucená, naplňuje mě to úžasným potěšením.

Skutečně jsem daleko od svatosti a to, co jsem právě řekla je toho důkazem, místo radosti například v mé vyprahlosti. Měla bych to připsat mé malé horlivosti a slabé víře. Měla bych být zničena kvůli tomu, že jsem spala (sedm let) v průběhu mých rozjímání (svatých hodin) a mého *díkuvdání* po Svatém Přijímání, ale nejsem z toho zničena. Pamatuju na to, že *malé děti* jsou potěšením pro své rodiče když spí, stejně jako když jsou zcela vzhůru. Uvědomuji si také, že když doktoři vykonávají operaci, nejprve své pacienty uspí. Konečně si uvědomuju že: *„Pán zná naše slabosti a ví, že jsem pouze prach a popel.“*

Tedy, pokud se připravuješ zasvětit sebe sama Milosrdné Lásce a cítíš se šťastný, výborně – buď šťastný! Pokud se cítíš být ničím, výborně – buď šťastný! Buď šťastný jako Sv. Terezie, která hovoří o své vyprahlosti, „ Místo toho, abych kvůli tomu byla zarmoucena, dává mi to úžasné potěšení.“ Buď šťastný jako Terezie, která „jásala“ nad svou „vyprahlostí.“ Buď šťastný jako Terezie, která věděla, že Ježíš jí miluje, přestože spí (a tak ho nemáme stále obtěžovat, aby nám dokazoval svou lásku). Buď šťastný jako Terezie, která věřila „že nepochybně bude On vzhůru před mým velkým věčným zasvěcením.“ Buď šťastný jako Terezie, která navzdory pocitu, „že je daleko od toho být svatá,“ důvěřovala, že Bůh z ní nakonec učiní velkou svatou. Buď šťastný jako Terezie, která věděla, že dobří doktoři, „před operací nejprve své pacienty uspí.“ Jinými slovy, buď šťastný, že pokud žiješ Malou Cestu, Bůh bude zvláštním způsobem skrze tebe pracovat dokonce i uprostřed tvých dnů temnoty a vyprahlosti. A nakonec, buď šťastný, že navzdory tvé „malé horlivosti a slabé víře, Pán zná tvé slabosti,“ a nakonec sestoupí k tobě a vyzdvihne tě do výšin své lásky.

Ale samozřejmě, nemůžeme jen tak sedět, odpočívat a užívat si svého štěstí. Musíme také se snažit růst ve svatosti. V pořádku, pojďme nyní vyjádřit své úsilí a snahu tím, že se připravíme k zasvěcení sebe sama Milosrdné Lásce.

Před zasvěcením

Dobře, nyní se připrav. Ve skutečnosti již jsi připraven. Pečlivě ses připravoval na tuto chvíli po celých 33 dní. Zde jsou tři věci, které ještě doporučuji na cestě k úplné přípravě:

4. Pokud je to možné vykonaj si dobrou Svátost smíření. Jestliže však nemáš čas si jí udělat před zasvěcením, tak z celého svého srdce řekni Pánu, ať se slituje nad Tvými hříchy a učí předsevzetí, hned jak to bude jen trochu možné.
5. Napiš, nebo si vytiskni Modlitbu zasvěcení se Milosrdné Lásce, nebo Tereziin vlastní text, tak abys jej mohl podepsat po té co jej odrecituješ – pokud budeš chtít, můžeš navštívit ShopMercy.com a zde si zakoupit certifikát, nebo modlitební kartičku s Modlitbou Zasvěcení Milosrdné Lásce.

6. Obstarej si obrázek Božího Milosrdenství, abys jej mohl pověsit do svého pokoje, jako připomínku na své zasvěcení – nebo alespoň si obstarej malou modlitební kartičku, kterou si vložíš do své peněženky. “(Pro více informací se můžeš podívat na odkazy, které jsou na konci této knihy.) Tyto tři věci jsou pouze doporučené, nejsou podstatné pro zasvěcení.

Modlitba zasvěcení

Dobře, nyní jsi připraven učinit své zasvěcení. Nyní potřebuješ správnou modlitbu. Jak jsme už připomínali včera, máš dvě možnosti (nebo tři, pokud děláš zasvěcení v rodině – viz Dodatek II.) Můžeš použít buďto Modlitbu Zasvěcení Milosrdné Lásce, Tereziin vlastní obětování Milosrdné Lásce, nebo obojí. Kteroukoliv použiješ, je doporučeno, abys recitoval tuto modlitbu po mši svaté, eventuelně po přijetí Svatého Přijímání (pokud je zde dostatek času). Jestliže nemůžeš být na mši, přesto stále můžeš udělat své zasvěcení. (Mše je pouze vřele doporučena, ale není to podstatná podmínka.) Ať už konáš své zasvěcení ve mši nebo mimo mši, po té co odrecituješ svou modlitbu zasvěcení, navrhuji, aby sis jí podepsal, napsal datum a uložil jí na bezpečné místo. (Když obnovuji každý rok své zasvěcení, rád recituji modlitbu z originálního tisku a potom jej opět podepíšu a poznamenám datum obnovení.) V každém případě, ještě jednou zde jsou obě možnosti modlitby:

Modlitba Zasvěcení Milosrdné Lásce

Milosrdný Otče, spoléhám se na modlitby a příklad Abraháma a Marie, mého otce a matky ve víře a sv. Terezie, mé sestry na této cestě pokorné důvěry, Já ....., si volím tento den s pomocí tvé milosti a chci se snažit celým svým srdcem následovat Malou Cestu. A to takto:

- Pevně se rozhodnuji bojovat s nedostatkem odvahy, dělat malé věci s velkou láskou a být milosrdný vůči mým bližním skutky, slovy i modlitbou.
- Budu usilovat, abych měl stále před svými očima svou chudobu, slabost, porušenost a hřích a důvěřovat, že má malost a zkroušené srdce přitáhne tvou Milosrdnou Lásku.
- Volím si zůstat vždy malým, nespoléhat na vlastní zásluhy, ale výhradně jen na tvé, milovaný Pane a na zásluhy mé Požehnané Matky.
- Nakonec věřím, můj Bože, že ty chceš a učiníš mě svatým, přestože to nevidím, i kdybych musel proti neřesti a hříchu bojovat celý svůj život, i kdybych musel čekat až do úplného konce. Tato slepá naděje ve tvé milosrdenství, ó Pane, je mým jediným pokladem.

A nyní potvrzuji své rozhodnutí a toužím tě utěšovat za všechny odmítnuté milosti, NABÍZÍM SE TI SKRZE RUCE NEPOSKVRNĚNÉ PANNY MARIE JAKO DOKONALÁ OBĚŤ TVÉ MILOSRDNÉ LÁSKY, žádám abys mě neustále straval a umožnil vlnám nekonečné něžnosti, které jsou v tobě uzavřeny, aby přetekly do mé duše a tak abych se mohl stát mučedníkem tvé lásky, ó můj Bože a darem milosrdenství pro mnohé další.

O to vše žádám v Ježíšově jménu. Amen.

Obětování Milosrdné Lásce od sv. Terezie z Lisieux

O můj Bože! Nejsvětější Trojice, toužím Tě *milovat* a učinit Tě *milovaným*, pracovat na slávě Svaté Církve záchranou duší na zemi a osvobozením těch, které trpí v očistci. Toužím uskutečnit dokonale Tvou vůli a dosáhnout stupně slávy, kterou jsi pro mne připravil ve Svém Království. Toužím se doslova stát svatou, ale cítím svou bezmocnost a proto tě prosím o můj Bože! Staň se ty sám mou *Svatostí!*

Protože mě natolik miluješ, že mi dáváš svého jediného Syna jako mého Spasitele a Snoubence, nekonečný poklad jeho zásluh se tak stává i mým. Nabízím je Tobě s radostí a prosím Tě, abys na mě pohlédl jen Tváří Ježíše a Jeho srdcem hořícím *Láskou*.

Nabízím Ti také, všechny zásluhy svatých (jak v nebi, tak na zemi), jejich skutky *Lásky* a také všech svatých andělů. Konečně Ti nabízím *Ó Nejsvětější Trojice!* Lásku a zásluhy *Požehnané Panny, mé milované Matky*. To jí odevzdávám toto své obětování a prosím ji, aby ho předložila před Tebe. Její Božský Syn, můj *Milovaný* ženich, nám řekl ve dnech svého pozemského života: „*O cokoliv budete žádat Otce ve jménu mém, dá vám to!*“ Jsem si tedy jistá, že Ty sám potvrzuješ mé touhy, vím, ó můj Bože! že nám *chceš dát o to více, čím větší touhy v nás vzbuzuješ*. Cítím ve svém srdci obrovské touhy a proto s jistotou Tě žádám, abys přišel a vzal si mou duši jako svůj majetek. Ach! Nemohu přijímat Svaté přijímání tak často, jak toužím, ale copak Pane nejsi *všemohoucí*? Zůstaň tedy ve mně jako ve svatostánku a nikdy se nevzdaluj od Svě malé oběti.

Chci Tě utěšit za nevděčnosti hříšníků a prosím Tě odejmi mi mou svobodu, jež by Tě mohla zklamat. Pokud skrze slabosti někdy padnu, ať mou duši ihned očistí Tvůj *Božský Pohled*, stráví všechny mé nedokonalosti, jako oheň, který vše proměňuje v sebe sama.

Děkuji Ti, o můj Bože za všechny milosti, které jsi mi zaslíbil, zvláště za milost nechat mě projít zkouškou, jako zlato v tavícím kelímku. S radostí budu o Tobě rozjímat v Poslední Den, kdy ponesu žezlo Tvého Kříže. Protože ses uvolil darovat se mi v záři tohoto nesmírně cenného kříže, doufám že si mě připomenesh, až uvidíš v nebi na mém oslaveném těle zářit svaté stigmata Tvého Utrpení.

Po tomto pozemském vyhnanství, doufám, že k Tobě přijdu a budu se s Tebou radovat v domě Tvého Otce, ale nechci Ti předkládat zde své zásluhy. Chci pracovat pouze pro *samotnou Tvou Lásku* jedině proto abych Tě potěšila, utěšila Tvé Svaté Srdce a zachránila duše, které Tě budou milovat navěky.

V podvečer tohoto života se objevím před Tebou s prázdnými dlaněmi a nebudu Tě žádat Pane, abys spočítal vše co jsem vykonala. Všechna naše spravedlnost je v Tvých očích poskvrněna. Přeji si tedy být oděna Tvou vlastní *Spravedlností* a přijmout od Tvé Lásky věčnou odměnu – *Tebe samotného*. Nechci žádný jiný *Trůn*, ani *Korunu*, ale jen *Tebe můj Milovaný!*

Čas není ničím v Tvých očích a jeden den je jako tisíc let. Můžeš mě tedy v jediném okamžiku uschnout, abych se mohla objevit před Tebou.

Abych žila v jediném skutku dokonalé Lásky, **OBĚTUJI TI SEBE SAMU JAKO OBĚŤ CELOPALU TVÉ MILOSRDNÉ LÁSCE**, prosím, abys mě neustále stravoval a dovolil *vlnám nekonečné něhy*, které jsou v Tobě, aby se přelily do mé duše a mohla se takto stát *mučednicí Tvé Lásky*, ó můj Bože!

Ať se stane toto mučednictví poté, co mě připravilo objevit se před Tebou, konečnou příčinou mé smrti a má duše ať vzlétne bez jakýchkoliv překážek do věčného obětí *Tvé Milosrdné Lásky*.

Můj Milovaný, chci každým úderem svého srdce stále obnovovat toto své zasvěcení Tobě, dokud nezmizí stíny, abych byla schopna říkat *Ti má Lásko po celou věčnost Tváří v Tváří!*

Po zasvěcení

Optika Milosrdenství (přečti si tento oddíl někdy po svém zasvěcení. Nezapomeň!)

Tak, vykonali jste své zasvěcení Božímu Milosrdenství (vaše Obětování se Milosrdné Lásce). A nyní co? Budete chtít pokračovat žít Malou Cestu zachováváním tří věcí, o kterých jsme si řekli 11 den obnovy:

1. Uchovej si poznání temnot své malosti a porušenosti.
2. Snaž se růst ve svatosti a dělej malé věci s velkou láskou.
3. Zachovej si důvěru a víru, že Bůh naplní tvé touhy po svatosti.

Ale je zde ještě něco dalšího. Chceme se naučit dívat optikou milosrdenství. Rád bych to vysvětlil tím, že začnu zdánlivě na úplně jiné téma, což je: svědomí.

Svědomí

Jedním z velkých darů II. Vatikánského koncilu je zdůraznění svědomí jako „hlasu Božího“, který hovoří v našich srdcích o lásce, konání dobra a vyhýbání se zlému. Naneštěstí od doby koncilu vzniklo mnoho zmatků ohledně tohoto tématu. Například, je pravda, že máme vždy následovat své svědomí, ale někdy je to vlastně všechno, co kdy lidé o tomto tématu slyšeli. Ale ono je toho mnohem více. Ano je pravda, že máme vždy poslouchat své svědomí, ale máme také povinnost správně své svědomí formovat. Jinými slovy, to, co považujeme za správné, nebo špatné často nemusí být skutečně správné nebo špatné. Je pravdou, že kdyby většina našich morálních zásad vycházela z Hollywoodu a CNN a ne z Písma svatého a učení Církve, pak bychom si těžko zformovali správně své svědomí a to, co by nám říkalo by bylo pravděpodobně špatné. Ano i za takových podmínek bychom byli povinni následovat své svědomí. Avšak bychom se provinili tím, že jsme si nenašli čas a nevyvinuli dostatečné úsilí řádně formovat své svědomí. Takže v určitém smyslu základ celého morálního života upadá kvůli nedostatečné formaci našeho svědomí.

V pořádku, tak jak můžeme správně formovat své svědomí? Máme to učinit skrze Písmo svaté a učení Církve. Pokud Vám to zní ve smyslu, že si nyní máme vyhrnout rukávy a začít studovat Bibli a Katechismus Katolické Církve – tak jste to pochopili správně. Nebo přinejmenším potřebujeme být z nich řádně poučeni. A to je přesně to, kdy tyto věci začínají být ve skutečnosti zajímavé.

Svoboda svědomí

Věděli jste, že nám církev dává hodně svobody v tom, jak máme formovat své svědomí? To nám samozřejmě nedává svobodu vybírat si např. to, co se nám hodí z Desatera Božích Příkázání. Musíme přijmout všech deset bez výjimky. Přesto máme hodně svobody ohledně toho, jak přistupovat k pravdám morálního života, které věci zdůrazníme a podle kterých pravd si zvláště vybíráme žít.

Tento způsob svobody vidíme např. u svatých – zvláště u těch, kteří obdařili Církev velkou spiritualitou. Vezměme si takového sv. Františka z Assisi. Samozřejmě, zatímco on jistě obsáhnul všechny pravdy Písma a církevního učení, zvolil si zdůrazňovat ve svém životě *chudobu*. To byla ta optika skrze kterou uviděl Krista, a proto se stal sám chudým a chudobou naplnil svou cestu ke Kristu.

Františkova volba chudoby ovlivnila způsob, jakým ho jeho svědomí soudilo. Jinými slovy, protože ideál chudoby měl ve Františkově svědomí nejvyšší místo, jeho svědomí by ho odsoudilo z hříchu u

skutečností, z kterých by pravděpodobně neodsoudilo nás. Například by František by určitě považoval za hřích přijmout rodinné sídlo, jako dědictví. Vždyť přece by takový luxus šel přímo proti jeho ideálu následovat chudého Krista, který „neměl, kde by hlavu složil.“ (Samozřejmě u jiných lidí, přijetí takového dědictví nemusí nezbytně znamenat hřích.)

Máme velkou svobodu ohledně způsobu, jak následovat Krista a které pravdy evangelia budou v našem srdci a svědomí považovány za nejdůležitější. Ve skutečnosti tato svoboda volby je součástí úžasné různorodosti křesťanského života a to je to, co sv. Terezie velmi oceňovala. Například to čteme v úvodu její Autobiografie:

Ježíš přede mně postavil knihu přírody a já pochopila, jak všechny květiny, které stvořil jsou nádherné, jak krása růže a čistota lilie neodebírají vůni malé fialce, nebo půvabnou jednoduchost sedmikrásce. Pochopila jsem, že kdyby všechny květiny chtěly být růžemi, ztratila by příroda svou jarní krásu a stráně by nebyly pokryty lučními květy. A tak to je také ve světě duší Ježíšovy zahrady.

Tato rozdílnost skutečných spiritualit uprostřed církve potěšuje Ježíše. Ale podle sv. Terezie, je zde jedna cesta, která ho obzvláště přitahuje, jedna cesta, která je mu milejší víc než jiné, která umožňuje Bohu ukazovat „Jeho nekonečnou velikost“: A to je cesta milosrdenství. (Nebo jak by to vyjádřila Terezie, je to „Malá Cesta“ milosrdenství.)

Cesta Milosrdenství

V tom samém úvodu její Autobiografie, z kterého jsme právě četli, sv. Terezie popisuje cestu milosrdenství ve vztahu k jiným cestám:

Pochopila jsem, že láska Našeho Pána se zjevuje jako dokonale té nejprostší duši, která nikdy neodmítá Jeho milosti, podobně jako duše dokonalá. Podstata lásky je totiž pokoření sebe sama, kdyby všechny duše připomínaly duše Svatých učitelů církve, kteří ji osvětili jasností svého učení, tak se zdá, že by Bůh sestoupil tak nízko, když vstupuje do jejich srdcí. Ale On stvořil dítě, které umí udělat jen ubohý pláč, aby bylo slyšet. Stvořil ubožáka, který nemá nic jiného, než přirozený zákon, jež ho vede. To je jejich srdce, do nichž se Bůh uvolil ponížít sám sebe. To jsou ty luční květy, jejichž prostota Jej přitahuje. Když Bůh sestupuje dolů tímto způsobem, tak manifestuje svou nekonečnou velikost.

Pochytili jste revoluční myšlenku, která je skrytá v této pasáži? Není méně revoluční, než evangelijní zpráva, že největší jsou ti nejmenší. (viz Lk 9/48). To je myšlenka, že Bůh se víc k sebevydávání malým duším, než těm velkým. „Tímto způsobem Bůh zjevuje svou nekonečnou majestátnost.“ Jinými slovy, když Pán sestoupí dolů k malým duším, tak Jeho Sláva září mnohem více. A to je velká věc.

Pohledte na to takto: Z naší perspektivy, jsou velké duše skutečně „velkými.“ Jsou to důležitá a vynikající lidé. Z Boží perspektivy, jak se domnívám, tak opravdu velké duše jsou právě ty malé, protože umožňují Boží nejdůležitější vlastnosti – Jeho milosrdenství, zářit mnohem více a dokonaleji. A kdybychom existovali prostě jen proto, abychom oslavovali Boha, pak se mi zdá, že právě malé duše umožňují Bohu manifestovat svou slávu mnohem více, než ostatní. Vždyť přece „přirozenost lásky je pokořit sebe sama.“ A tak Malá Cesta je v určitém smyslu tou nejlepší cestou darovat Bohu tu největší slávu.

Ale to není spravedlivé pro ty velké duše! Špatně. Každý se může stát malou duší v srdci, tak jako materiálně bohatý se může stát chudým v duchu. Jednoduše vyjádřeno, Malá Cesta je volbou. Je to volba, která formuje naše svědomí. Je to volba stát se maličkým. Je to volba vnímat sebe sama jako maličkého. Je to volba kráčet cestou duchovního dětství.

Sv. Terezie popisuje tuto volbu v následujícím odstavci, ve kterém je, podle mého mínění, nejlepší popis toho, co znamená být „malou duší“:

Zůstat malým znamená uznat naši nicotu a očekávat všechno od Boha, tak jako malé dítě očekává všechno od svého otce; to znamená nebýt příliš zdeptaný ze svých pádů. *Nakonec to znamená, nedělat si z ničeho starosti a nezaměřovat se jen na to, abychom si vydělali na živobytí.*

Dokonce mezi chudými, pokud je dítě ještě malé, tak mu dávají vše, co je nezbytné. Jakmile však vyrostete, tak ho jeho otec už nechce dál krmit a řekne: „Nyní už pracuj! Už se musíš postarat o sebe sám.“ Dobře, bylo to tak, jakoby slyšel, že nikdy nechci vyrůst, že nejsem schopna si vydělávat na živobytí ve věčném životě v nebi. Vždy jsem zůstala malá, tudíž bez jakéhokoliv dalšího povolání, kromě sbírání květů, květů lásky a obětí a obětování je Bohu, aby ho to těšilo. Být malým znamená nepřipisovat si ctnosti, které člověk koná a má víru je že je schopen všeho a nemyslet si, že dokážu všechno. Nýbrž poznávat, že umístil toto bohatství ctností do rukou svého malého dítěte, aby bylo použito, když je to nezbytné, ale stále to zůstává Božím pokladem. Nakonec to neznámá zůstat ve stavu nechuti nad svými chybami a pády, neboť malé děti často padají, ale jsou příliš malé, aby si nějak ublížily. Tato slova hovoří samy za sebe. Není proto potřeba říkat něco víc, protože jsem už probrali jádro toho všeho v průběhu obnovy, zvláště myšlenku poznání naší malosti. Ale je zde ještě něco, co jsme neprobrali. Něco, co nás tlačí vpřed Malou Cestou, jako cestou života, něco, co také formuje naše svědomí a to je volba dívat „očima milosrdenství“.

Pohled očima milosrdenství

Podobně jako sv. František zvolil pohled na Krista očima chudoby, tak sv. Terezie se rozhodla vidět Krista a všechno ostatní očima milosrdenství. Tuto skutečnost popisuje v úryvku, který jsme už dříve četli, v pasáži, která si nyní zaslouží, abychom si jí zopakovali:

„Jak dobrý je Pán, jeho milosrdenství trvá navěky. Zdá se mi, že kdyby všechno stvoření přijalo tu samou milost, kterou jsem přijala já, nikdo by z Boha neměl strach, ale byl by milován až do míry pošetilého bláznovství a skrze lásku a ne skrze strach by mu nikdo nikdy nepřičítal žádnou bolest. Chápu však, že všechny duše nemohou být stejné. Je nezbytné, aby byly rozdílné typy, aby se uctila každá Boží dokonalost konkrétním způsobem. Pro mě Bůh zaručil svým nekonečným milosrdenstvím a díky ni mohu kontemlovat další Boží dokonalosti. Všechny tyto dokonalosti se jeví jako prozářené láskou, dokonce i jeho spravedlnost. A možná, že spravedlnost, ještě více, než všechno ostatní. Zdá se mi přímo oděna láskou. Jakou sladkou radostí je myšlenka, že Bůh je spravedlivý. To znamená, že bere k úvahu naší slabost, je si dokonale vědom naší křehké přirozenosti. Čeho bych se měla bát?

Terezie si tedy zvolila vidět vše očima milosrdenství. Toto tajemství chtěla oslavovat, jako hlavní tajemství, které formuje její svědomí. Vybrala si milosrdenství a tak se jí dokonce i Boží spravedlnost zdá oděna láskou, ale to nebyl ten druh spravedlnosti, který hledala sestra Febronie. Pamatujete ještě na s. Febronii? Byla podpřevorkou v Lissieux a myslela si, že sv. Terezie je příliš troufalá, když učila ostatní důvěřovat odvážně v Boží Milosrdenství, aby se vyhla utrpení v očistci. Jinými slovy Febronie byla možná jako synové hromu v evangeliu, kteří chtěli přísnou spravedlností potrestat hříšníky. (Lk 9/54). Byla možná, jako někteří z nás, kteří vidí hříchy v církvi a ve světě, hněvají se a chtějí seslat na zem oheň a síru. V rozčilení tak řekla sv. Terezie sestře Febronii (a možná také nám): „Má sestro, pokud hledáš spravedlnost Boží, tak se ti jí dostane.“ A sestra Febronie jí skutečně obdržela. Podle Terezie, šla do očistce, „kde se jí dostalo plné spravedlnosti Boží“, což nedává příliš velkou útěchu.

Máme tedy před sebou volbu. Drsnou, krutou spravedlnost, nebo něžné milosrdenství. Nevím, jak Vy, ale já si volím milosrdenství. Chci se dívat očima milosrdenství. A co Vy? Jaká je vaše volba? Dříve, než odpovíte bych chtěl zopakovat, co jsme se učili 19. den. Konkrétně, že milosrdenství je dvojsečný meč. Říkám to proto, jak učí Písmo, že mírou, jakou měříme, nám bude naměřeno (Lk 6/38). Tak abychom si vybrali cestu milosrdenství, znamená to také stát se milosrdným. Přece jen milosrdní

naleznou milosrdenství (Mt 5/7; 18/21-35). Tak pokud chcete, aby byl Bůh přísný na každého a pokud vy sami budete přísní na druhé, pak Bůh bude přísný na vás. Opakuju, že nevím jak vy, ale já si volím milosrdenství a doufám, že budu to milosrdenství také žít. Ale co Vy? Jaká je Vaše volba?

Dílo Milosrdenství

Pokud se rozhodneš vybrat milosrdenství, tak gratuluji. Ale musíš také vědět, že tvé rozhodnutí tě bude stát nějaké úsilí. Tím myslím, že správně formované svědomí a umění se dívat očima milosrdenství se nestane jen tak. Vyžaduje to námahu. Dobře, tak co mám tedy dělat?

Mám pro vás tři doporučení.

1. Čti o milosrdenství svatých

Mé první doporučení je, aby jste četli knihy o milosrdenství lidí, kteří si vybrali cestu milosrdenství a dělali skutky milosrdenství. Také se uměli dívat očima milosrdenství. Na prvním místě bychom měli číst, podle mého názoru, Autobiografií sv. Terezie z Lissieux nazvanou Příběh duše, ale nenech se prosím rozptýlit květnatou formou jazyku. Je to mistrovské dílo a zvláště poslední kapitoly.

Jako druhou knihu doporučuji duchovní spisy sv. Faustiny, Boží milosrdenství v mé duši: Deník sv. Faustiny Kowalské. Podobně jako sv. Terezie si sv. Faustina vybrala dívat se na vše očima milosrdenství. Ve skutečnosti jsou obě tyto svaté podivuhodně podobné ve svých poselstvích a podle mého názoru, jsou nejlepšími průvodci k tomu, aby pomáhali lidem dívat se na vše očima milosrdenství. Jsou skutečně velkými apoštolkami milosrdenství pro tuto dobu. Jistě najdete i další literaturu, která se zabývá milosrdenstvím u svatých.

2. Obstarej si obrázek Božího Milosrdenství

Říká se, že obrázek vydá za tisíc slov a obraz Božího Milosrdenství vydá za tisíc slov o milosrdenství. S vědomím toho, že my všichni máme narušený obraz Boží, jako důsledek dědičného hříchu, Ježíš nás chce uzdravit z tohoto porušení tím, že nám dá pravý obraz svého milosrdenství pro naši dobu. Konkrétně On sám se zjevil sv. Faustině a řekl jí, aby namalovala jeho obraz s nápisem v dolní části obrazu „Ježíši, důvěřuji Ti.“ Zaslíbil, že skrze tento obraz udělí velké milosti. A tak se stal zdrojem uzdravení pro desítky milionů lidí na celém světě. Myslím si, že není lepší cesty naučit se dívat očima milosrdenství, než spočinout po určitý čas každého dne před tímto obrazem Pána Ježíše. I když se příslib milostí vztahuje na každý obraz Božího Milosrdenství, vřele doporučuji nedávno restaurovanou verzi z „Vilnius“, která je originálním obrazem namalovaným pod pečlivým vedením sv. Faustiny. Pokud získáš obraz Božího Milosrdenství, tak ho jistě rád budeš uctívat ve svém domě a vyhradíš mu čestné místo.

3. Staň se Mariánským misionářem Božího Milosrdenství

Mariánští misionáři Božího Milosrdenství je sdružení lidí, kteří chtějí vstoupit duchovně do Božího Milosrdenství. Je to v základě organizace pro ty, kteří dokončují důkladný formace víry pro dospělé, že procházejí všechny aspekty spirituality Božího Milosrdenství. Tento program je nazýván „Planoucí srdce“. Je to farní program od Mariánských otců Neposkvrněného Početí a můžeš se o nich dozvědět více na jejich webových stránkách.

Po dokončení tohoto programu, který patří do této organizace, jako mariánští misionáři. To zahrnuje minimální povinnost modlitby a služby, včetně možnosti další osobní formace a formace týmu Božího Milosrdenství v rámci národního střediska Božího Milosrdenství.

Závěrečná modlitba

Doufám, že ti budou tato tři doporučení prospěšné k pomoci naučit se dívat očima milosrdenství. Nyní bych tě chtěl požádat o modlitbu za mě, mou komunitu (Otce Mariany od Neposkvrněho Početí) a všechny mariánské misionáře Božího Milosrdenství. Konkrétně by ses mohl pomodlit modlitbu sv. Terezie z Lissieux za nás:

„Milosrdný Otče, v jménu našeho milovaného Ježíše, Panny Marie a všech svatých prosím zapal Mariánské otce a Mariánské misionáře ohněm Svého Ducha Lásky a poskytni jim milost, abys byl hluboce milován.“

Děkuji Vám za Vaší modlitby. I já se budu modlit tuto modlitbu za Vás a doufám, že se Vám duchovní obnova líbila. Ať Vaše Obětování se Milosrdné Lásce Vám přinese velké dary štěstí, pokoje a radosti.

Bůh Vám žehnej.

V Lukově 3. - 4. 10. 2020